

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/373/2015
Identifikačné číslo spisu:	8705211924
Dátum vydania rozhodnutia:	24.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8705211924.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Mesta Poprad, so sídlom v Poprade, Popradské nábrežie 2802/3, proti žalovanému O. bývajúcemu v V., zastúpeného JUDr. Štefanom Kamenickým, advokátom so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Hviezdoslavova 7, o zaplatenie 8 626,30 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 20 C 76/2006, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 19. novembra 2009 sp. zn. 8 Co 142/2009, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 19. novembra 2009 sp. zn. 8 Co 142/2009 a rozsudok Okresného súdu Poprad z 21. januára 2008 č.k. 20 C 76/2006-224 z r u š u j e a vec vracia Okresnému súdu Poprad na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Poprad rozsudkom z 21. januára 2008 č.k. 20 C 76/2006-224 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 8 626,30 eur (259 876,- Sk) s 8 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1 146,02 eur (34 525,- Sk) od 1. januára 2005 do zaplatenia, so 6 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1 268,04 eur (38 201,- Sk) od 8. júla 2005 do zaplatenia, s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 6 212,24 eur (187 150,- Sk) od 3. júla 2007 do zaplatenia a nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 493,48 eur (14 865,- Sk), všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vzájomný návrh žalovaného zamietol. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 3 ods. 1, 3, § 7, § 9 ods. 2 písm. b/ zákona č. 116/1990 Zb., § 420 a § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vecne tým, že v konaní mal preukázané, že 2. júna 1998 uzavrel žalobca ako prenajímateľ so žalovaným ako nájomcom v zmysle zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov Zmluvu o nájme nebytových priestorov č. XXX/MP/XX, na základe ktorej prenechal žalovanému do užívania nebytové priestory nachádzajúce sa na K. o výmere 247 m². Zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú s účinnosťou od 1. júna 1998. Z rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 9 C 129/2003-59 z 5. februára 2004 zistil, že žalovaný bol povinný predmetné nebytové priestory vypratať a odovzdať ich žalobcovi v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku, pričom žalovaný nebytové priestory vypratol až 8. júna 2005. Za obdobie od 1. decembra 2004 do 8. júna 2005 žalovanému vznikol nedoplatok na nájomnom a službách spojených s nájmom vo výške 8 626,30 eur (259 876,- Sk), ktorý neuhradil. Nakoľko sa žalovaný s plnením peňažného dlhu dostal do omeškania (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka), súd priznal žalobcovi aj

úroky z omeškania, ktorých výšku ustálil v zmysle § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Vzájomný návrh žalovaného zamietol s poukazom na skutočnosť, že k vyprataniu nebytových priestorov došlo 8. júna 2005 a teda platením nájomného za obdobie od 15. augusta 2004 do 30. novembra 2004 nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu na strane žalobcu. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 19. novembra 2009 sp. zn. 8 Co 142/2009 na odvolanie žalovaného rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a skonštatoval tiež správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, na zdôraznenie správnosti ktorého s poukazom na ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p. dodal, že žalovaný mal vedomosť, že predmetom konania je platenie nájomného, čo je základom nároku a teda mu nič nebránilo vzniknúť námietku premlčania v konaní pred súdom prvého stupňa. Uviedol, že súd prvého stupňa odôvodnil priznaný nárok ustanovením § 420 a § 442 Občianskeho zákonníka, pričom jeho skutkové zistenia a závery umožňovali priznať požadovaný nárok aj z titulu bezdôvodného obohatenia. Zdôraznil, že do skončenia nájomného vzťahu žalovanému vyplývala povinnosť platiť nájomné z titulu uzatvorenej nájomnej zmluvy a po skončení nájmu prislúcha žalobcovi bezdôvodné obohatenie, nakoľko žalovaný predmetné priestory užíval bezdôvodne. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný. Prípustnosť dovolania odôvodňoval § 237 písm. f/ O.s.p. tvrdiac, že mu ako účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, keď odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je nedostačujúce a neobsahuje spôsob, akým sa súd vyporiadal s jeho námietkami a odvolacími dôvodmi. Uviedol, že medzi základné práva účastníka konania patrí i právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, keď nedostatok riadneho, dostatočného a presvedčivého rozhodnutia predstavuje potom porušenie práva na spravodlivé súdne konanie. Výtkol odvolaciemu súdu, že sa nezaoberal námietkou premlčania ktorú vzniesol v odvolacom konaní, napriek tomu, že bol súdom prvého stupňa nesprávne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p. Mal za to, že súd prvého stupňa nerozhodoval o predmete konania, ale priznal žalobcovi nič, čo žalobca nenavrhol. Súčasne navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol rozsudok Krajského súdu v Prešove ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku v zmysle § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci dovolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Ak dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, je prípustné len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Napokon, dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu,

v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného vo veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.).

Žalovaným napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., pretože ním bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, pričom odvolací súd v ňom nevyslovil prípustnosť dovolania. Napadnutému rozsudku odvolacieho súdu nepredchádza ani také rozhodnutie dovolacieho súdu, ktorým by bol odvolací súd vo veci samej viazaný.

So zreteľom na obsah dovolania a osobitne na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu skúmať vždy, či v konaní nedošlo k závažným procesným vadám v zmysle § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie splnenia podmienok prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesným vadám v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a ak g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Ustanovenie § 237 O.s.p. pritom nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým dovolanie inak nie je procesne prípustné. Pre posúdenie existencie procesnej vady v zmysle uvedeného ustanovenia nie je významný subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k niektorej z týchto väd, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté takouto vadou.

So zreteľom na žalovaným tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerail na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závažný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci ide z dôvodu, že prvostupňový súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci nepostupoval v súlade s právnymi predpismi a žalovanému znemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov a odvolací súd na túto vadu neprihliadol pri svojom rozhodovaní, čím takisto odvolacie konanie touto vadou zaťažil.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len Ústavy)

zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa § 1 O.s.p. Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

V zmysle § 101 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a že dbajú na pokyny súdu.

Podľa § 95 ods. 1 O.s.p., navrhovateľ môže za konania so súhlasom súdu meniť návrh na začatie konania. Zmenený návrh treba ostatným účastníkom doručiť do vlastných rúk, pokiaľ neboli prítomní na pojednávaní, na ktorom došlo k zmene.

Z dispozičnej zásady ovládajúcej začatie občianskeho súdneho konania vyplýva, že návrh môže meniť výlučne navrhovateľ, ktorý podal návrh na začatie konania, príp. urobil v prebiehajúcom konaní určitý návrh spojený s požiadavkou, aby o ňom súd rozhodol, alebo žalobca, ktorý podal žalobu. Žalovaný môže zmeniť len vzájomnú žalobu, lebo v konaní o nej má právne postavenie žalobcu.

K zmene návrhu môže dôjsť kedykoľvek za konania, dokiaľ nebolo vyhlásené (vydané) rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

Pretože zmena návrhu nemôže byť v rozpore so zásadou hospodárnosti konania, stanoví sa, že k tomuto procesnému úkonu je potrebný súhlas súdu a že súd môže pripustiť zmenu návrhu len vtedy, ak sú splnené stanovené predpoklady. Ustanovenie § 95 O.s.p. sa použije v sporovom konaní a ak konanie bolo začaté na návrh alebo ak bol v jeho priebehu urobený určitý návrh, tiež v nesporovom konaní.

Zmena návrhu je podaním vo veci samej a navrhovateľ (žalobca) ju môže urobiť ktorýmkoľvek zo spôsobov uvedených v § 42 ods. 1 O.s.p. a s dodržaním podmienok uvedených v § 42 ods. 2, 3 O.s.p.

Súd je povinný doručiť zmenený návrh (žalobu alebo návrh na začatie konania) ostatným účastníkom do vlastných rúk spravidla ešte pred rozhodnutím o tom, či zmenu pripustí; doručenie zmeneného návrhu nie je treba, ak ku zmene návrhu došlo na pojednávaní a účastník, ktorému by mala byť zmena návrhu doručená, bol na tomto pojednávaní prítomný. V prípade, že návrh bol zmenený na pojednávaní ústne do zápisnice, splní súd povinnosť doručiť zmenený návrh účastníkovi, ktorý na pojednávaní nebol prítomný spravidla tým, že mu zašle opis zápisnice o pojednávaní alebo prepis zvukového záznamu z pojednávania (jeho časť).

O zmene návrhu rozhodne súd uznesením, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, a to ani v prípade, ak ho vydal súd prvého stupňa (§ 202 ods. 3 písm. f/); ak bolo uznesenie vyhlásené na pojednávaní, doručuje sa jeho písomné vyhotovenie len tým účastníkom, ktorí neboli prítomní pri jeho vyhlásení.

Uznesením, ktorým bolo rozhodnuté o zmene návrhu, je súd viazaný (por. § 170 O.s.p.).

Dokiaľ súd nerozhodne o uplatnenej zmene návrhu, nemôže pokračovať v konaní o pôvodnom návrhu.

V danom prípade však súd prvého stupňa v zmysle hore uvedeného nepostupoval a odvolací súd nesprávny postup v konaní pred svojím rozhodnutím neodstránil, čím svoje konanie zaťažil vadou, ktorá nachádza svoje vyjadrenie v ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p.

Ako je zrejmé z obsahu spisu, žalobca sa žalobou doručenou súdu prvého stupňa domáhal zaplata sumy 72.726,- Sk (2.414,09 eur) s príslušenstvom z titulu neuhradených faktúr za nájom a služby spojené s užívaním nebytových priestorov (por. č.l. 3p.v.). Podaním z 21. júna 2007 doručeným súdu prvého stupňa 25. júna 2007 žiadal žalobca pripustiť zmenu petitu tak, aby súd uložil žalovanému povinnosť uhradiť mu ešte sumu 187 150,- Sk (6 212,24 eur) z titulu bezdôvodného obohatenia, poplatok z omeškania vo výške 2,5 promile denne (91,25% ročne - pozn. dovolacieho súdu) od 21. júna 2007 do zaplata a trovy konania (por. č. l. 165). Súd prvého stupňa uznesením z 20. júla 2007 č.k. 20 C 76/2006-175 rozhodol o požadovanej zmene návrhu a toto uznesenie doručil účastníkom konania. Žalobca ďalším podaním zo 17. januára 2008 (označeným ako „špecifikácia žalovanej sumy“) opätovne požiadal o zmenu petitu tak, aby súd uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi za nájom a služby sumu 259 876,- Sk (8 626,30 eur) s 8 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 34 525,00 Sk od 1. januára 2005 do zaplata, so 6 % úrokom z omeškania zo sumy 38 201,00 Sk od 8. júla 2005 do zaplata a s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 187 150,- Sk od 3. júla 2007 do zaplata (por. č. l. 211). Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa o tejto zmene návrhu nerozhodol na pojednávaní za prítomnosti účastníkov konania, uznesenie o pripustení zmeny návrhu nebolo ani písomne vypracované a účastníkom doteraz nebolo doručené.

Odvolací súd vo veci vyhlásil rozsudok bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.). Nezaoberal sa pritom skutočnosťou, že uznesenie o pripustení zmeny návrhu nebolo vypracované a doručené účastníkom konania a to napriek tomu, že nebol ustálený predmet konania, a že takýmto postupom súdu prvého stupňa bola žalovanému v konaní odňatá možnosť pred ním konať, najmä sa vyjadriť k veci a k dôkazom, uvádzaným žalobcom.

Dovolací súd považuje za potrebné uviesť na tomto mieste vo vzťahu k dôvodom uvádzaným súdom prvého stupňa v jeho rozhodnutí, že súd prvého stupňa nemohol uznesením z 20. júna 2007 rozhodnúť o zmene návrhu „v zmysle podania žalobcu zo dňa 21.6.2007 v znení jeho doplnenia zo dňa 17.1.2008“, o ktorom „doplnení“ nemohol v čase rozhodovania mať vedomosť, keď navyše sa jednalo o ďalšiu zmenu návrhu.

Z hore uvedeného je nepochybné, že žalovanému bola ako účastníkovi postupom oboch súdov odňatá možnosť konať pred súdom a to tým, že o zmene návrhu nebolo rozhodnuté, uznesenie o zmene návrhu nebolo vyhlásené na pojednávaní za prítomnosti účastníkov, nebolo písomne vypracované a nebolo účastníkom doručené. Takýmto postupom oba súdy zavinili, že predmet konania nebol ustálený a žalovaný nemohol uviesť všetky dôkazy na podporu svojich tvrdení.

Konanie pred súdom musí zabezpečiť pre účastníkov konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov. Na zabezpečenie tejto ochrany priznáva Občiansky súdny poriadok účastníkovi viaceré procesné práva, medzi ktoré patrí aj právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa aj k právnym dôsledkom z nich vyplývajúcim. Medzi základné práva účastníka konania patrí aj právo účastníka, aby sa jeho právna vec prerokovala v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Právna úprava doručovania v občianskom súdnom konaní plní veľmi významnú funkciu. Súd totiž môže konať a rozhodovať len vtedy, ak má riadne preukázané, že účastníci dostali všetky písomnosti, prijatie a znalosť ktorých je predpokladom ďalšieho postupu v konaní, použitia opravného prostriedku, prostriedkov procesnej obrany a ochrany a ďalších úkonov, ktoré je prípustné urobiť len v zákonom alebo súdom ustanovenej lehote. Doručovanie ovplyvňuje skúmanie procesných podmienok základného

konania, odvolacieho konania, ako aj konania o mimoriadnych opravných prostriedkoch. Právna úprava doručovania preto plne rešpektuje záujmy účastníkov konania a nevyhnutnosť ich úplného a účinného informovania prostredníctvom tohto procesnoprávneho úkonu. Ak nebola písomnosť doručená správne, podľa predpisov upravujúcich tento úkon alebo nebola doručovaná vôbec, má to priamo za následok vadnosť, nezákonnosť doručenia, s ktorou vadou sú spojené závažné procesnoprávne účinky.

Vadu konania súdu prvého stupňa spočívajúcu v odňatí možnosti žalovaného konať pred súdom odvolací súd neodstránil. Naopak, sám zaťažil touto vadou svoje konanie, keď napriek tomu, že nebolo rozhodnuté o požadovanej zmene návrhu, z ktorého dôvodu nebol ustálený predmet konania, na túto vadu konania pred súdom prvého stupňa neprihliadol.

Žalovaný teda dôvodne vytýka, že konanie a z neho pochádzajúce rozhodnutia prvostupňového i odvolacieho súdu majú vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Procesná vada podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. spočívajúca v odňatí možnosti konať pred súdom zakladá prípustnosť dovolania a je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne.

So zreteľom na túto vadu, ktorá napĺňa skutkovú podstatu ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., dovolanie žalovaného je prípustné a zároveň je tiež dôvodné. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako i rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 a ods. 3 prvá veta O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd aj o trovách dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.